

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת תולדות

ב' כסלו תשפ"ג 1156

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע			
4:22	4:06	4:15	4:00
הדלקת נרות			
5:17	5:14	5:16	5:14
מוצאי שבת			
5:54	5:51	5:53	5:52
רבנו תם			

הילולא דצדיקיא

- ב. רבי אהרן קוטלרראש ישיבת ליקווד
- ב. רבי אברהם הכהן מסלונקי מח"ס 'טירת המים'
- ג. רבי אליעזר סופינו מרבותיו של החיד"א
- ג. רבי שילה רפאל, אב"ד ירושלים
- ד. רבי אליהו קובוב, אב"ד בסאלוניקי
- ד. רבי יעקב דוד מאמשינוב
- ה. רבי ברוך בער מקמניץ
- ה. רבי רפאל חקק מח"ס 'ליקוטי רפאל'
- ו. רבי יוסף גרג'י, מח"ס 'עדות ביהוסף'
- ו. רבי יחזקאל שרגא הלברשטט האדמו"ר מסטראפקוב
- ז. רבי יחזקאל משה הלוי, ראב"ד בבבל
- ז. רבי יעקב משה חרל"פ
- ח. רבי אברהם הכהן יצחקי מח"ס 'משמרות כהונה'
- ח. רבי מרדכי צהלון מח"ס 'מציץ ומליץ'

משפיר לדוד שלמות המעשים

"ויהי כאשר כלה יצחק לברך את יעקב ויהי אך יצוא יצא יעקב מאת פני אביו ועשו אחיו בא מציודו" (בראשית כז, ל)

התורה אומרת שאך יצא יעקב מלפני יצחק אביו לאחר שברכו, וכבר עשו ניכנס לבית עם הצייד שצד ליצחק, וכפי שביאר רש"י - "זה יוצא זה בא". ומכיון שאין מקרה בעולם כלל, נראה לומר שהעובדה שעשו בא בדיוק ברגע שיעקב סיים להתברך מאביו, מלמדת אותנו שהקב"ה סמך את ידו על הברכות שקיבל יעקב, כי לולא הקב"ה היה מסכים עם הברכות של יעקב, היה מסובב הקב"ה שעשו ניכנס לבית עוד לפני שיצחק היה מסיים לברך את יעקב, וכך היתה נמנעת מיעקב הזכות להתברך מפי אביו יצחק.

מובא במדרש (ב"ר סז, ב) שכאשר עשו הלך לצוד ציד לאביו, הוא היה קושר את צידתו לעץ בכדי שיוכל לקחתו ולשוחטו כדת וכדין כפי שהורה לו אביו, אך כעבור מספר רגעים היה בא מלאך ומתיר את הקשרים כדי שהצייד יוכל לברוח. והנה הקב"ה סובב זאת בכוונה תחילה על ידי ששלח מלאך מן השמים שיתיר את החבל שקשר את הצייד, על מנת שעשו יתעכב בשדה וכך יעקב יוכל להתברך מפי אביו.

הקב"ה עיכב את עשו בשדה באופן מדויק ביותר, כך שייציאתו של יעקב מעם אביו תהיה קודם כניסתו של עשו לבית, על מנת להוכיח וללמד שיעקב לא לקח את הברכות בעורמה, אלא מן השמים הועידו אותו להתברך מפי אביו. ולולא שהקב"ה סמך את ידו על ברכות יעקב, היה פתחון פה למקטרגים לטעון שהברכות אינן מגיעות ליעקב בצדק וביושר כיון שאביו התכוון לברך את עשו, והיה משתמע שיעקב ורבה לקחו את הברכות בתחבולה על ידי שיעקב התחפש לאיש שעיר ומיהר להגיש ציד לפני אביו.

כבר הורנו חז"ל (דבר' לג, א) שהאדם צריך ללחום עם אויביו בכלי מלחמתם, כפי שאמר דוד המלך בתהילים (יח, כז) "עם נבר תתברר ועם עיקש תתפתל". ובהיות שעשו צד את הבריות בפיו ונהג בעורמה רבה, יעקב לחם עמו בכלי מלחמתו, והתברך על ידי אביו בדרך שיש בה צד עורמה.

ועל אף שנדמה שיעקב נהג הן עם לבן והן עם עשו בעורמה, לא היתה הנהגה זו אלא עם הרשעים הללו שהרשיעו כלפיו, אבל עליו בעצמו נאמר "ויעקב איש תם יושב אהלים", וכפי שאמר הנביא (מיכה ז, כ) "תתן אמת ליעקב", שהיה עמוז האמת.

יעקב זכה לסייעתא דשמיא גדולה שעשו לא ניכנס לבית עוד בטרם סיים אביו לברכו, ושאביו ברך אותו על אף ששם ליבו לכך שיעקב הוא העומד מולו ולא עשו. ומן העובדה שיעקב זכה להשגחה פרטית מיוחדת להתברך מפי אביו הצדיק, וכמו כן שעשו ניכנס בדיוק ברגע שיעקב יצא מאת

אביו, אנו למדים שהדרך שבה ביקש יעקב ללכת היתה רצויה לפני ה' יתברך, ולכן הקב"ה היה עמו ועזר לו בדרכו, כי "בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו", ויעקב לא עשה כל זאת אלא כדי להתעלות ולהתקדש מבחינה רוחנית.

כפי שמצינו הקב"ה סמך את ידו על ברכותיו של יעקב ונטילתן מידי עשו, אך מכל מקום היתה הקפדה על יעקב על כך שציער את אחיו בדבר נטילת הברכות. התורה מספרת שכאשר עשו שמע מאביו שיעקב כבר הקדימו ונטל את הברכות במקומו, הוא צעק צעקה גדולה ומרה, כדכתיב (בראשית כז, לד) "ויצעק צעקה גדולה ומרה עד מאד ויאמר לאביו ברכני גם אני אבי".

מובא בחז"ל (ב"ר סז, ד) שאותה צעקה שצעק עשו, גרמה למרדכי לעזוק את זעקתו כאשר אחשוורוש המלך גזר להשמיד להרוג ולאבד את העם היהודי אנשים נשים וטף ביום אחד. ולכאורה קשה, מה הקשר בין הצעקה שצעק עשו, לבין הזעקה שזעק מרדכי היהודי כעבור מספר דורות.

ונראה לומר, יעקב אבינו שמזרעו יצא מרדכי הוא זה שגרם לעשו לצעוק את צעקתו, ובכוחו היה למנוע ממנו להגיע לידי צער כה גדול. שהרי בדיוק כשהוא סיים להתברך ויצא, יעקב ראה את עשו נכנס לבית וציידה בידו, ומובא בתרגום יונתן בן עוזיאל שבאותו היום לא הצליח עשו למצוא ציד, ולכן הביא לפניו ראש של כלב. א"כ יכול היה יעקב לומר לעשו שאין זה נאה להביא ראש של כלב, כיון שציידה זו רק תגרום לו לקטרוג גדול והברכות לא תוכלנה לחלו עליו.

כמו כן יעקב ידע שעשו עומד לגלות בעוד מספר רגעים שהברכות כבר ניתנו לו, ואם כן יעקב היה יכול להקדים תרופה למכה בכך שהיה אומר לעשו שהוא כבר התברך על ידי אביהם ויתכן שנותרו עוד ברכות גם עבור עשו, וזאת כדי להכין את עשו שלא יבוא לידי צער כל כך גדול בשעה שיעמוד לפני יצחק אביו. העובדה שיעקב שתק ולא דיבר מאומה גרמה לעשו צער גדול מאד, עד אשר צעק צעקה גדולה ומרה.

בכל מעשה שאדם עושה יש בו צדדים לכאן ולכאן, ובעוד שחלק אחד מן המעשה אוהב ורצוי לפני ה' עד כדי שמגלה דעתו שהוא מסכים עם בעל המעשה, יתכן וחלקו השני של המעשה אינו רצוי לפניו יתברך ובשלו האדם עתיד לתת דין וחשבון, כי שני צדדים למטבע.

מכאן יש לנו ללמוד עד כמה האדם צריך להתבונן ולהקפיד בכל דבר ועניין שיהא בתכלית השלמות, כדי שחלילה לא ימצא עצמו מקלקל בזמן שכוונתו לתקן.

דברי חכמים פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

באמת המראה החיצוני אינו חשוב?

כשרבקה רוקמת את מעמד הענקת ברכתו של יצחק לבנה יעקב, היא לוקחת "את בגדי עשו בנה הגדול החמודות" (בראשית כז טו) ומגישה אותם ליעקב. מה הם אותם בגדי חמודות? אומר המדרש, שאלו הבגדים המיוחדים בהם שימש עשו את אביו. בשעה שהיה משמש את אביו, לא היה משמשו אלא בבגדי מלכות. "אמר, אין כבודו של אבא להיות משמשו אלא בבגדי מלכות".

מכאן, מדייק הגאון רבי אברהם צבי מרגלית שליט"א, נוכל ללמוד בקל וחומר בן בנו של קל וחומר: אם כשבאים לכבד אב ואם חשוב כל כך להתנאות בבגדים נקיים ונאים, על אחת כמה וכמה כשבאים לעמוד לפני מלך מלכי המלכים - ודאי שצריכים לעשות זאת בבגדים נכבדים. ואכן הרמח"ל בספרו 'מסילת ישרים' [פרק יט], מסתמך על מדרש זה וכותב, שהעומד לפני מלך מלכי המלכים - ראוי שילבש בגדי כבוד וישב לפניו כמו שיושב לפני מלך גדול.

בילקוט 'מעם לועז' מאריך בגנות אותם הבאים לתפילה בבגדים פשוטים. "ובאיזה פנים מופיעים בפניו יתברך, ומבקשים ממנו לרחם ולעשות צדקה עמו, בשעה שהם עומדים בלתי לבושים, כמו בשעה שעומד ומדבר עם חברו הקטן, שאין מתבייש לשוחח עמו כך. ואם תתבוננו יפה, תראו שהדבר דומה לעבודה זרה ח"ו, שזה מראה יחס זלוזל כלפי שמיא, שאינו מתירא מאדון העולם, שבודאי אין אדם מעז להופיע בלי בגדים בפני אדם גדול. ולכן טרח הכתוב וכתב, שיוסף החליף שמלותיו כשהופיע בפני פרעה, שלכאורה מה בא הכתוב להודיענו? אלא ללמוד מכאן ללבוש כהוגן בשעה שמתפללים".

וכדברי ה'אבן עזרא' על הפסוק "והטהרו והחליפו שמלותיכם" - "והטהרו - שירחצו הגוף. והחליפו שמלותיכם. מהמקום הזה נלמד, שחייב כל ישראל כאשר ילך להתפלל למקום קבוע, להיות גופו נקי ומלבשו נקיים".

סיפר הרב מרגלית שיהודי ניגש לעמוד בבית הכנסת, כאשר לרגליו סנדלים בלי גרביים. לאחר התפילה ניגשתי ושאלתי, האם נראה לו שראוי לעמוד כך לפני הקב"ה. אמר לי בלא להניד עפעף: "כן, ודאי! ככה אני רגיל ללכת". שבתו ושאלתי: "האם גם בחתונה היית הולך כך? האם בבר מצווה של בן תלך כך?" אמר לי בביטחון מלא: כן. בהחלט! המראה החיצוני אינו חשוב! אין אומרים יהודים טובים, 'העיקר הלב'....

לימים קיבלתי ממנו הזמנה לבר מצווה שעתידיה להיערך לבנו. זכר אותו מעשה חקוק היה עדיין בראשי. הלכתי לאותו אירוע רק כדי להיווכח האומנם כנים דבריו? האם באמת גם ביום שמחתו הוא הולך 'איך שבא לו?' ומה סבורים אתם? לא מניח ולא מקצתיה. ראיתי וכולו אומר כבוד והדר. לבוש מחלצות. לא סנדלים היו לרגליו אלא נעלים שחורות בוהקות, עם גרביים כמובן. לבש חליפה הדורה, ואולי אפילו עניבה...

כשניגשתי לאחל לו 'מזל טוב', לא התאפקתי ואמרתי לו: "רואה אתה? כאשר אתה חש שהמעמד מכובד אתה מתלבש כדבעי, וכי לפני העמוד, לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, המעמד אינו חשוב לפחות כמו בר המצווה של בןך?"...

וכך כתב השולחן ערוך' (או"ח צח, ד) "וראוי שיהיו לו מלבושים נאים מיוחדים לתפילה, כגון בגדי כהונה". כלומר, כשם שהכהנים היו עובדים בבית המקדש בבגדים מיוחדים לכך, כך ראוי לאדם לעמוד בתפילה, שהרי תפילות כנגד תמידים תקנום.

במסילת ישרה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

התשובה כתייס בפני הפורענות

ארע עימי ובאו לפניי בשבוע אחד שני אנשים חולים אשר היו בני אותו גיל, מחלתם הייתה זהה, ואף שמותיהם היו דומים זה לזה.

לכל אחד מהשניים הוריתי להתחזק בקיום התורה והמצוות, מכיון שרק בכוח התורה להגן על האדם ולהציל אותו מגזר דין קשה. האדם הראשון קיבל על עצמו לעשות ככל אשר הוריתי לו ללא עוררין, והבטיח להשתדל מאד להקפיד לקיים את הדברים. אך האדם השני לעומתו ניסה להתחמק מכל מחויבות, בטענות שונות ומשונות.

לאחר תקופה נודע לי שהחולה הראשון נרפא לגמרי, ולא נותר בו זכר למחלה שעבר, ואילו לדאבון הלב, החולה השני שסירב להתחזק ולו במשהו - מחלתו גברה עליו והוא נפטר לבית עולמו.

ללמדנו מה רב ועצום כוחה של התשובה. אמנם איננו יודעים כלל חשבונות שמים, ואין לנו הבנה והשגה ח"ו בפעולותיו של הבורא יתברך. אך ישנם מצבים שבהם ניתן לקרוע את רוע הגזרה הנוראה, ולהסיר מעל האדם את גזר דין המוות על ידי תשובה, תפילה, צדקה והתחזקות בתורה ובמעשים טובים.

המשכיל - יעשה כל מה שביכולתו כדי להסיר מעל ראשו את גזרת הכיליון, ואילו הכסיל - נשאר בחטאו, לא שב בתשובה ולא מתחזק בתורה ובמצוות, וסופו שגזר דינו האיום מתקיים בו ר"ל.

ארחות ישרים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

עמידה מפני רבו המובהק

חייב אדם לעמוד מפני רבו המובהק משעה שרואהו כ'מלא עיניו', ואינו מתיישב כל עוד רואהו או עד שישב הרב במקומו.

למנהג בני אשכנז החיוב הוא פעמיים ביום, ולבני ספרד אפילו מאה פעמים ביום. ויש הנוהגים לעמוד בשעה שהרב עולה לתורה, כל זמן שרבו עומד על הבימה.

במה מפטירין

הפסרת השבוע: "משא דבר ה'"
(מלאכי א. ב.)

הקשר לשבת: בהפסרת מסופר על יעקב ועשו, ככתוב: "הלא אח עשו ליעקב" וגו', וכן בפרשה מסופר על לידת התאומים יעקב ואינו ע"ה ועשו הרשע ותולדותיהם.

א. חז"ל אסרו לנגן בכלי שיר בשבת, והטעם לכך שמא יתקלקל הכלי ויבוא לתקנו. למשל: המנגן בכניור ומתח את המייתר, כדי שישמע הצליל חד יותר, עבר על מלאכת 'מכה בפטיש'.

ב. לגבי השמעת קול בפה, כתב הרמ"א (סימן שלח, א): "אלו הקוראים לחבריהם ומצפצפים בפיהם כציפור, מותר לעשות כן בשבת". ואפילו אם מנעים בקולו כעין שיר, מותר, שלא אסרו כשעושה בפיו. וכתב מרן החיד"א: על זה שמכו בארצות אשכנז ופולין, אותם המצפצפים והמהגים בגרונם כשמשוררים, אף על פי שנראים ונשמעים כמנגן בכלי שיר ממש, וגם חכמים קדושים וחסידים נהגו לשורר כך, והשומע קולם, נדמה לו כניגון של כלי שיר ממש.

ג. ועוד גזרו חז"ל (ביצה לו, ב): אין מטפחים (ביד, להכות כף אל כף) ואין מספקים (להכות כף על ירך) ואין מרקדים (ברגל), גזרה שמא יתקן כלי שיר. אכן מחיאות כפים בשינוי - כגון: בגב ידו הימנית על כף ידו השמאלית, מותר.

ד. לכבוד שמחת התורה התירו למחוא כפיים ולרקוד, ואפילו כשחל בשבת. אבל אין לקשקש בפעמונים או לנגן בחצוצרות.

ה. אין להתיר למחוא כפיים ולרקוד גם לכבוד חתן וכלה.

בתלמוד ירושלמי מובא מעשה ברבי יהודה הנשיא שחיתן את בנו רבי שמעון, והיו מוחאים כפיים לאחורי ידיהם (בשינוי) בשבת. עבר משם רבי מאיר בעל הנס ושמע שמוחאים כפיים, אמר: "רבותינו, הותרה השבת?!" (כי לדעתו אסור אפילו בשינוי). שמע רבי יהודה את קולו, ואמר, מי הוא זה שבא לרדותנו בתוך ביתנו?! שמע רבי מאיר את קולו וברח. רצו התלמידים אחר רבי מאיר להביאו, ומרוב שרץ מהר עף סודרו (צעיפו) מצווארו, ובתוך כך הצליח רבי יהודה לראות מהחלון את צווארו של רבי מאיר. אמר רבי יהודה, לא זכיתי לתורה אלא בזכות שראיתי את צווארו של רבי מאיר מאחוריו. למדנו שאף בשמחת חתן וכלה, לא התירו מחיאת כפיים אלא בשינוי.

ו. אסור להכות על שלחן או בקבוק בעת השירה. וכתב רבי חיים פלאגי זצ"ל שמצוה רבה לבטל מנהג המקילים בזה.

ז. מותר למחוא כפיים לעורך הישן או לחיזוק לאחר דרשה. וכן מותר להכות באמה על האגודל לעורך הישן, כל שאינו עושה בנעימה לשיר.

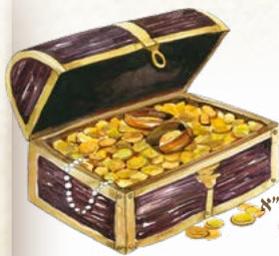
הידודי הפרשה

חידודים לפרשת תולדות

- איזו מצוה אינה נמוקת גם כשאדם עובר עבירה?
- מתי התירו חכמים למחוא כפים גם בשבת קודש?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מידותיהם של האבות

בפרשת תולדות נתקבצו ונתאחדו שלושת האבות גם יחד, הפרשה מזכירה גם את עניין הולדת יצחק מאברהם, וגם את הולדת יעקב מיצחק.

ובסיבת הדבר נראה לומר, שביקשה התורה להזכיר את שלושת האבות גם יחד כיון שמכל אב אנו לומדים מידה אחת שהיתה מיוחדת לו ובאמצעותה עבד את ה'. אברהם היה עמוד החסד, יצחק היה עמוד העבודה זוהי תפילה, ויעקב היה עמוד התורה. ואף שבכל האבות היו שלושת המידות הללו גם יחד, אך מכל מקום כל אב הצטיין במעלה מיוחדת אשר באמצעותה זכה לרכוש את שאר המעלות.

עשו נזכר גם הוא בפרשה, אך בעוד שהאבות נזכרו לטובה, עשו נזכר שהיה איש רע מעללים איש שדה שידו בכל ויד כל בו. לעשו ניתנה הזדמנות ללמוד משלושת האבות אורחות חיים, תורה ומוסר, אך הוא ביקש לעצמו את דרך הרשע והחטא, ולא רצה לפקוח עיניו ואוזניו להביט ולשמוע מהי דרך ה' ותורתו.

ונראה שראשית מפלתו של עשו נבעה לו מן העובדה שלא ביקש לעצמו את כל המעלות הטובות גם יחד, אלא הסתפק במידה טובה אחת שהיתה בו והיא מידת החסד שכיבד את אביו. וכאמור, לא די לו לאדם להסתפק במידה אחת, אלא יש לו להתקדם ולהתעלות בשאר המידות והמצוות גם יחד. ובהיות ועשו נותר בשלו ולא חיפש ללמוד דרך חיים משלושת האבות גם יחד, סופו שנשאר בדרך הרשעה והטומאה, ויצא לתרבות רעה הוא וכל זרעו אחריו.

אם נתבונן נראה שלעשו היתה הזדמנות נפלאה לעלות על דרך המלך ולהתקרב אל תורת ה' יתברך, וזאת באמצעות קבלת הברכות מאביו שביקש בכל מאודו לברכו. חז"ל אומרים שבאותו היום עבר עשו על ג' עבירות חמורות, ועל כן לא היתה לו הזכות להתברך ראשון על ידי אביו. וכיון שעשו הפסיד את הברכות הראשונות, סופו שגם הפסיד את הבכורה מתוך כך שהיה עייף ורעב, ועל כן לא שם לבו לכך שהוא מוכר את הבכורה תמורת נזיד עדשים.

והוא שאמר זקני הצדיק רבי יאשיהו פינטו זיע"א שכאשר אדם עובר עבירה, הוא מאבד את כל המצוות שהיו בידו, מלבד מצות הצדקה עליה נאמר "וצדקתו עומדת לעד" (תהילים קיב, ג).

ומשום כך עשו איבד אף את מצות כיבוד הורים שהיתה עמו, ודיבר עם אביו בעזות ובחוצפה באומרו "יקום אבי" (בראשית כז, לא).

עומקא דליבא

פרקים בתיקון המידות
ובעבודת הלב

ההשלכה של צער הזולת

חז"ל הקדושים השתדלו לא לפרט את שר המצוות ועונש העבירות משמים, כפי שמובא במסכת אבות (ב. א) "הוי זהיר במצווה קלה כבחמורה שאין אתה יודע מתן שכרן של מצוות". שכרן של המצוות שהאדם עושה בעולם הזה, נסתר ונעלם מעיני בשר ודם זאת כדי שאדם יקפיד על קיום המצוות כולן, ללא כל קשר לשכרן ועונשן.

אכן בנושא אחד מצאנו שחז"ל יצאו מגדרם ופירטו דוגמאות רבות של עונשי שמים, והוא צער ואונאת דברים. בגמרא (בבא מציעא נח, ב) נאמר "כל היורדים לגהינום עולים חוץ משלושה, שיורדים ואין עולים. ואלו הם: הבא על אשת איש והמלבין פני חברו ברבים והמכנה שם רע לחבירו". מתוך שלש העבירות החמורות ביותר, שבגללן לא יוצאים מהגהינום, שתיים מהעבירות החמורות הן בגלל אדם שורם צער לחבירו.

איסורי אונאה בפרט, הם מן הדברים שאדם דש בעקביו. איסורים חמורים ביותר בשטח זה נעשים יום יום על ידי אנשים רבים, כאשר מרביתם אינם חושבים כלל שעשו משהו שלא כדן.

בפרשתנו אנו פוגשים בדוגמא אחת כאשר יעקב אבינו ע"ה הקדים את עשיו ולקח ממנו את הברכות שיצאו מפיו של יצחק אבינו ע"ה, ועל ידי כך הוא גרם לו צער גדול, שבסופו עשיו זעק זעקה גדולה ומרה. יעקב עשה זאת בציווי אימו, וע"פ הנבואה שראתה ברוח קדשה. בנוסף לכך היתה כוונתו של יעקב לזכות בברכות כדי לעזור לכלל ישראל בעבודת ה'.

כעת נשאל את עצמנו מהו המחיר ששילם יעקב אבינו ע"ה על ציעור רשע זה, עם כל ההצדקות שהיו למעשה זה?

כך אומר המדרש (ב"ר פז ד): "זעקה אחת הזעיק יעקב לעשיו, שנאמר: 'ויצעק צעקה גדולה ומרה' (בראשית כז. לד). והיכן נפרע לו? בשושן הבירה, שנאמר: 'ויצעק זעקה גדולה ומרה' (אסתר ז, א)".

כל ההצדקות אינן מועילות, למרות שמדובר ברשע כעשיו, ולמרות שהיה זה בציווי אימו, ואפילו ע"פ רוח הקודש של רבקה, ולצורך קיום כלל ישראל - על אף כל זאת, גרם ציעורו של עשיו לצער הנורא של היהודים ומרדכי בשושן הבירה. גם זה היה מידה כנגד מידה - בזעקה, ועוד על ידי צאצאיו של עשיו.

יתרה מזאת: גם הגאולה העתידה הקרובה, היא למעשה תלויה בגמור העונש על ציעור זה. כך אומר זהר הקדוש (שמות יב, ב): "כשיכלו דמעות שבכה עשיו לפני אביו אז יגאלו". עונש הגלות לכלל ישראל, מתארך בגלל הסיבה ההסטורית שבמרכזה עומד צערו של עשיו הרשע על ידי יעקב אבינו ע"ה.

בספר 'לפיד האש' מסופר שפעם דנו בצוות הנהלת בית החולים 'לניאדו' בנתניה - בנוכחות המייסד כ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם זצ"ל - בנושאי רפואה שונים, ובתוכם בנושא מחטים לזריקות רפואיות שמשתמשים בהן בבית החולים. העלו שתי אפשרויות; שני סוגים של מחטים, שניהם

בעלי איכות טובה, אך היה קיים הפרש במחירים בין סוג אחד למשנהו שהסתכם בסכום של 'שקל' שלם לכל מחט.

אנשי ההנהלה רצו, כמובן מאליו, לחסוך בהוצאות (שמסתכמים במליוני שקלים) והצביעו על כך שבמוסדות רפואיים אחרים גם כן משתמשים אנשי הרפואה במחטים אלו (הזולים).

אולם כאן התערב האדמו"ר, שביקש לדעת, מדוע הסוג השני של המחטים יקר יותר?

הסביר לו אחד הרופאים שהמחט היקרה היא מעודנת יותר ומשכך היא גורמת פחות כאבים לחולה. לא הניח הרבי להמשיך הלאה בויכוח והכריע מיד שייכשו את הסוג היקר. הוא לא הסתפק בהחלטתו אפילו כהרף עין. באשר - כפי שהתבטא - שום מחיר לא היה בעיניו יקר מדי, אם ניתן בדרך זו להפחית פורתא את כאבו וצערו של איש יהודי.

בקרב הנוכחים באותו מעמד הזכיר מישהו את דברי הגמרא (מכות כב, ב) "כמה טפשאי שאר אינשי, דקיימי מקמי ספר תורה ולא קיימי מקמי גברא רבה. דאילו בספר תורה כתיב ארבעים יכנו ואתו רבנן בצרו חדא" [כמה טפשים האנשים שקמים לכבוד ספר תורה ולא לכבוד אדם גדול בתורה. שהרי אף שכתוב בתורה "ארבעים יכנו", באו החכמים בכח תורתם והפחיתו מארבעים לשלושים ותשע] 'גברא רבה' - הגידו דורשי רשומות - הוא זה שמסוגל להפחית מכה מאיש יהודי! להקטין מעט את צערו ויסוריו!

והנה הוא לפנינו ה'גברא רבא' של דורנו, ראו נא, כיצד מתמסר הוא להקטין אפילו את צער ה'דקירה במחט' של הרבה חולים ומטופלים, ומי ימנה ויספור אותם...

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאוריינות

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם